

Κυριακή 16η Αὐγούστου 2026

Κυριακή ΙΑ΄ Ματθαίου.

(Μτθ. 18, 23 – 35).

*«ὡμοιώθη ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν
ἀνθρώπῳ βασιλεῖ, ὅς ἠθέλησε συνᾶραι λόγον
μετά τῶν δούλων αὐτοῦ» (Μτθ. 18, 23).*

Στό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα τῆς σημερινῆς Κυριακῆς ὁ Κύριος καί Θεός μας Ἰησοῦς κάνει λόγο γιά τή Βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Μέσα στό πλαίσιο τῆς μεγάλης ἀλήθειας ὅτι ἡ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν δέν εἶναι τόπος ἢ κατάσταση ἀλλά σχέση, μᾶς παρομοιάζει αὐτή τή σχέση σάν ἓνα ξεκαθάρισμα λογαριασμῶν. Γιά νά ξεκινήσει αὐτή ἡ αἰώνια σχέση τῆς ἀγάπης, πρέπει πρῶτα νά γίνει ἓνα ξεκαθάρισμα στήν ποιότητα τῆς ἀγάπης πού διαθέτει κάθε ὑποψήφιος πολίτης αὐτῆς τῆς Βασιλείας. Μᾶς λέγει ὁ Κύριος ὅτι, γιά νά ἀπολαύσουμε τή

Βασιλεία τῶν οὐρανῶν, εἶναι ἀπαραίτητο νά ξεκαθαρίσουμε τούς λογαριασμούς πού ἔχουμε τόσο μέ τόν Θεό ὅσο καί μέ τούς ἄλλους. Μᾶς βεβαιώνει ὅτι κανένας δέν εἶναι ἄξιος νά δεχτεῖ τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, διότι ὅλοι Τοῦ χρωστᾶμε ἀμέτρητες ὀφειλές. Ἐντούτοις, ὁ Πατέρας, ἐφόσον μετανιώνουμε, μᾶς χαρίζει τά χρέη, μᾶς υἱοθετεῖ, μᾶς ἀξιώνει νά χαροῦμε τήν αἰώνια σχέση τῆς ἀγάπης μαζί Του. Σ' αὐτό τό σημεῖο ἔρχεται ἡ δεύτερη φάση στό ξεκαθάρισμα τῶν λογαριασμῶν. Γιά νά γίνουμε μέτοχοι στή Βασιλεία τῶν οὐρανῶν, χρειάζεται νά δείξουμε καί τήν ποιότητα τῆς ἀγάπης πού ἔχουμε γιά τούς διπλανούς μας. Ἔχουμε αὐτή τήν ἀνώτερη ποιότητα τῆς ἀγάπης, ὥστε νά διαγράψουμε τά χρέη τῶν ἄλλων πρὸς τό πρόσωπό μας, ὅπως ζητᾶμε ἀπό τόν Θεό νά διαγράψει τά δικά μας χρέη πρὸς Ἐκεῖνον;

Ἡ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν εἶναι σχέση ἀγάπης μεταξύ προσώπων. Εἶναι σχέση ἀγάπης

μέ τόν Τρισυπόστατο Θεό καί σχέση αγάπης μέ τόν κάθε συνάνθρωπο. Ἡ σχέση τῆς αγάπης μέ τόν Θεό χτίζεται μέ τή μετάνοια. Ἡ σχέση τῆς αγάπης μέ τόν ἄλλο ἄνθρωπο χτίζεται μέ τή συγχωρητικότητα. Ὁ Χριστός μέ τή σημερινή παραβολή ξεκαθαρίζει πώς στή Βασιλεία τῶν οὐρανῶν δέν εἰσέρχονται αὐτοί πού μόνον μετανοοῦν. Εἰσέρχονται αὐτοί πού μετανοοῦν, ἀλλά ταυτόχρονα καί συγχωροῦν.

Στήν παρούσα ζωή εἴμαστε δοῦλοι τοῦ Θεοῦ ἀλλά ταυτόχρονα καί ὑπηρέτες τῆς ἁμαρτίας. Ἐνῶ ἀγαπᾶμε τόν Θεό, διακονοῦμε τήν ἁμαρτία. Ἐνῶ ποθοῦμε τόν Θεό, διαπραττοῦμε ὅλα ἐκεῖνα πού μᾶς ἀπομακρύνουν ἀπό Ἐκεῖνον. Ἐνῶ προσευχόμαστε στόν Θεό, προδίδουμε τίς προσδοκίες Του γιά μᾶς. Ἔτσι, μέ τή ζωή καί τά σφάλματα δημιουργοῦμε ἕνα τεράστιο χρέος ἀπέναντι στόν Κύριο. Καθ' ὅλη τή ζωή μας διογκώνουμε αὐτό τό χρέος. Ἡ μόνη φορά πού τό χρέος αὐτό μηδενίζεται εἶναι ὅταν

προσερχόμαστε στην εξομολόγηση. Ο πνευματικός, με την εξουσία που έχει, διαγράφει τα όφειλά μας στον Κύριο. Μας αδειάζει την ψυχή από τις ενοχές. Γκρεμίζει τα εμπόδια που στέκονται ανάμεσα σε μας και στην αγάπη του Πατέρα μας. Έτσι η συγγνώμη που ζητάμε από τον Θεό και η μετάνοια που δείχνουμε μας ανοίγουν τον δρόμο της σωτηρίας. Αυτό είναι που κάνει τον πνευματικό αγώνα ανάλαφρο και χαρούμενο. Η σχέση με τον Θεό δεν σπάει από την αμαρτία. Καμία αμαρτία δεν είναι πιο δυνατή και πιο μεγάλη από τη θείκη αγάπη. Ο Θεός είναι ο χρεολύτης των λαθών, διότι με το Αίμα του Υιού Του ξέπλυνε όλη τη βρωμιά της αμαρτωλότητας. Όσο και νά σφάλουμε, ο Κύριος πάντοτε θά διαγράφει τα χρωστούμενα, αρκεί εμείς νά Του τό ζητάμε με τά λόγια και με τον τρόπο της ζωής μας ειλικρινώς.

Σάν δούλοι του Θεού και ταυτόχρονα σάν υπηρέτες του κακού έχουμε και συναδέλφους.

Δέν εἶμαστε μόνοι μας. Συνάδελφοι σ' αὐτό τό δράμα εἶναι οἱ συνάνθρωποί μας. Ὅπως ἐμεῖς χρωστᾶμε στόν Θεό μέ τά σφάλματα πού κά- νουμε, ἔτσι καί οἱ ἄλλοι χρωστοῦν σέ μᾶς μέ τίς δικές τους ἀπροσεξίες, τίς κακίες καί τά λάθη τους. Ἐφόσον ζοῦμε μέσα σ' ἓνα κοινωνικό πλαίσιο, εἶναι σίγουρο ὅτι δημιουργοῦμε μετα- ξύ μας χρέη. Ὁ ἓνας μέ τόν ἄλλο συγκρούμα- στε, θιγόμαστε, πικραινόμαστε, προδιδόμαστε, ξεγελιόμαστε καί ἀπογοητευόμαστε. Εἰσπράτ- τουμε τά λάθη τῶν ἄλλων. Τά χρεώνουμε. Τά συντηροῦμε μέσα μας ὡς κρατούμενα, ὡς χρω- στούμενα, πού μᾶς ἐμποδίζουν νά χτίσουμε δε- σμούς ἀγάπης μαζί τους. Ἐδῶ, λοιπόν, ἔρχεται ὁ Χριστός νά μᾶς πεί ὅτι, ἐάν δέν σβήσουμε αὐτά τά χρέη τῶν ἄλλων πρὸς ἐμᾶς, δέν θά σβήσει καί ὁ Θεός τά δικά μας χρέη πρὸς Ἐκεῖνον. Αὐτό συμβαίνει ὄχι ἐπειδὴ ὁ Θεός εἶναι μνησικάκος καί μικροπρεπής, ἀλλά ἐπειδὴ ἡ ἀγάπη Του ἀκυρώνεται ἀπό τή δική μας μι- κροπρέπεια. Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ξεδιπλώνεται

μόνο στίς ύπάρξεις πού αγαποῦν. Ὅποιος δέν ἀγαπάει, δέν εἶναι δυνατόν νά ἀγαπηθεῖ. Δέν μπορεῖ νά ἀγαπηθεῖ, διότι μόνος του ἀκυρώνει τήν ἀγάπη μέ τή σκληροκαρδία του. Ἡ συγχωρητικότητα τοῦ Θεοῦ δουλεύει μόνον ὅταν συνεργαστεῖ μέ τή δική μας συγχωρητικότητα. Ὅση μετάνοια καί νά δείξουμε, ἐάν δέν συγχωροῦμε τούς ἄλλους, εἶναι μάταιη καί ψεύτικη. Ὅση ἀμαρτωλότητα καί ἄν ἔχουμε, ἐφόσον συγχωροῦμε τούς ἄλλους, εὐκόλα καί γρήγορα κι ἐμεῖς θά συγχωρεθοῦμε.

Τό μεγαλύτερο ἐμπόδιο γιά τή Βασιλεία τῶν οὐρανῶν δέν εἶναι ἡ ἀμαρτία, εἶναι ἡ σκληροκαρδία. Δέν μποροῦμε νά χτίσουμε ἀληθινή σχέση μέ τόν Θεό, ἐφόσον μέσα μας ταλαιπωροῦμαστε ἀπό σκέψεις καί λογισμούς γιά τούς ἄλλους. Ἀπό τή στιγμή πού ἡ ψυχή μας κουράζεται ἀπό πικρίες πού ἔχουμε βαθιά συσσωρευμένες, ἀπό ἀσχημες ἀναμνήσεις πού ἀρνούμαστε νά διαγράψουμε, ἀπό πληγές πού

δέν θέλουμε νά ἐπουλώσουμε, ἀπό ἀποστροφή πρὸς πρόσωπα πού ἀντιπαθοῦμε, ἀπό ἄρνηση νά ἐπικοινωνήσουμε μέ ἀνθρώπους πού μᾶς χρωστοῦν μέ τή συμπεριφορά τους, δέν μπορούμε νά ἐλπίζουμε στό ἔλεος καί στή συγχώρεση τοῦ Θεοῦ. Ὅχι ἐπειδὴ Ἐκεῖνος δέν θέλει νά μᾶς τά δώσει, ἀλλά ἐπειδὴ ἐμεῖς δέν τά ἀξίζουμε. Νά μὴν ξεχνοῦμε αὐτό πού λέμε στήν Κυριακή προσευχή: «ἄφες ἡμῖν τά ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καί ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν». Ὅσο βρίσκουμε τήν ἀγάπη νά διαγράφουμε τά σφάλματα τῶν ἄλλων, τόσο θά διαγράφονται καί τά δικά μας σφάλματα. Αὐτή ἡ ἀγάπη γιά τούς διπλανούς θά ἀνοίξει τούς κρουνοὺς τῆς θείας ἀγάπης γιά μᾶς. Ὅταν συγχωρέσουμε τούς ἄλλους, τότε θά χωρέσουμε στήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, τότε θά γευτοῦμε τήν τρυφή τοῦ Παραδείσου, πού ξεκινάει ἀπό τώρα καί εἶναι ἀτέλειωτη. Ἀμήν.